

חלבות ראש השנה סיון תקצב תקצג

הוקעים לו קדם שיחפהל מיקף, ואין ארייך לתקע לו שנית כלבו ובוי בשם אמר: ג' (ח) ח' לא (ד) י' ישיח, לא הפטוח (ט) ולא האכבר, (ו) בין מקינות טמיישב (יא) לתקינות טמעמד (טמייה), בענין הפקיעות (ירם) והפלות אין קסף (מדובי ומחריל). ואם ק' דקרים כתלים (ט) (יז) אין צריך לזרור ולברך טהרה, ואין ארייך לומר שלא ישייחו (ו) בין ברכה לתקינות אם לא (יד) בענין הפקיעות: ד' י' זה שתוועק בשות יושבין (טו) תוקע על סדר הברכות: הנה ומהו, אינו מבעב וניכול (טז) אחר לתקע, אלא (יז) שרואי לעשוה בן, וכבר בתבורי ליעיל סימן תקבה:

תקציג אם הברכות והתקיעות מעכבות זו את זו, וכן ב' סעיפים:

א ברכות של ראש השנה (ו) ויום הענורים (ב) מעבות זו את זו, שאמ אין יודע כלם (ג) לא יאמר מה א ברוחו והשנה לזר

בואר היטט

וְקַרְנוֹת וּשׁוּרָה: (ב) לא. וכשהאר ימות המשנה אמר יודע ברכה ר' יוסי ה'perfors. פ"ז י"כ של יובל שאותרים בו י"כ מליחות קדשה לתקנתה ארוך לברך. מ"א:

משנה ברורה

(ח) לא יישם וכיו'. דרבנן שפכרכן קדם הפקיעיות (ט) קאי עסם בין על הפקיעיות דמעמד: (ט) ולא ה'אברהו. דהילא גזאו בברכו, והוא פאלו ברכו לעצמו: (ט) בין וכו'. ובשעת הפקיעיות עצמן (ט) פשעטא דאסור לשוח, ואפלו (ו) לרק אסורה, לפ' שציריך (וii) לשמע כל ספקיעיה מושעה לסתופה אפלו היה אראכה הרכבה, (וiii) שכחוב בסיפון תקז, (וiv) ובל-שפן דאסור להשמע קול קמי שפכרכן או בנהיתן קדרון, שפכרכל גם קאיים קשייעים: (וv) לתקיעות שמעמד. והוא קדרון בין ספקיעות שמעבד וכון שפצעד גופא בענין (ו) אסורה להפסיקון: (ו) ותפלות אין ספקיעות דמקש. רוזה ל'מר, ר'בן מקישות דמקש רב' לכתחלה ר'בנן קדרון-ספיקים שדעתו, בין ספקיעות שמעבד וכון דמקש ר'ר' רצון' הנפקס בפחוורם בין המקויות דמישב. רבן לא אמר ר'ה'ר' ר'בנן קדרון' ר'אל ויזיא בפיז'ו, כי ר'יא אמר ר'ה'ר' ר'צון' אמר גבר מקיעות דמקש: (ו) און אריך לחזר ולברך. ולא דמי לסת בין פפלין ר'ה'ר' ר'בנן אפלו שוו דברים בטלים בין מקיעות דמקש עצמן און אריך לחזר ולברך מה שאיין בין קבא דבילה חר'א מגנה המעט מברפת חמוץיא' דאיין צורי לחזר ולברך, דכללה תר'א סעודת ה'היא. (ו) ובל-שפן קוקים קצדים (ו) קאחים, דמי שיש בטערת' בין שבכים לברעה איר שאיין ציריך לחזר ולברך, מ'ענני הפקיעה, אף מ'ענני הפקיעה, איר שאין ציריך לחזר ולברך.

מכל מקומות (ו) לא נצא נציריך לחזר ולתקע אותו סדר: סיק כלל, (ו) קבא מיר' שציריך לשוח, בגון שאומר להכיא שופר, ששה'ג' בין ברכה לתיקעה מענין פלה לצריך לחזר ולברך¹⁴, ומה יול במצנה אומרים לו גמרוט: (טו) אחר לתקע. ועומד במוקמו, וכל זו מיר' (ו) בומיניהם שקי' נוגען לו לתקע בספקמא. ואידן בדורות לאחר אהדרנו מועל ל' וזה בה בראשות ושיין:

א (א) ברכות של ראשית השנה וגו'. היו של מוקף שיש בו מלכיות זכרונות ושוררות, וכן של יומתנפחים של יובל שעוזרים בו מיליכיהם זכרונות לשופרות: (ב) מערכות זו אה זה. שמעם דברשא רשות קבוצה אם יונע בקבעה אפסת ימינה, לאין עקבות הוו אה זה נ"א]. עוזן בבראשית כל מה

שיעור הצעין

(ט) פ"ז וְהַגָּרָא: (ט) גִּזְעֹונֶבֶןֶס וְשֵׁא: (ט) בָּרָהָה דָּהָר שְׂמִחָה בְּקָדְשָׁם אֲכַל לֹא יַבְנֵן הַתּוֹקֵעַ גּוֹפָא: (ט) וְרַכְבָּרְמָה בְּשָׁם כְּרִיְיל בְּסִינָה תְּקִפָּס: (ט) שֵׁם. וּכְן הַצִּים הַפְּשָׁתָה אַדְמָים: (ט) כֵּן מִזְבֵּחַ מַהְטִּיא שְׁתִיבָּה כֵּל מִזְבֵּחַ שְׁהָא נֹסֵךְ בָּה וְאַנְטוּ רְשֵׁא לְהַפְּרֵד מִלְשָׁם כֵּד שִׁקְיָם גָּלָל. אַסְאָר שְׁבָבָסְתָּו, וּכְן פְּלָבוֹ בְּדָרְכָה סִימָים וְתִּמְיָאָרָם וּכְן מַזְבֵּחַ קָרְאָא"שׁ, וּלְאָלָה תְּהִלָּה אַפְּרָלָה"ח: (ט) וְדַעַת קָצָחָן מִקְּרֵי אַמְדָנָן קְסָדוֹר לְהַלְלָבָן, וְלְעַזְוָה בְּגַתְתָּה הַגְּזַנְדָּבָרָה הָאָה לְמַחְסִיר בְּקָרְבָּה לְתִקְיָתָה, וּלְעַלְפָן בְּפָקָדָם שְׁנוֹגָנָין בְּן אָן לְחֻוחָה בְּקָדָם: (ט) גִּזְעֹונֶבֶןֶס: (ט) סְדָר פְּרָהָרִי עַמְּדָה וְטַפְתָּה אַפְרִים: (ט) דְּדַלְמָא בְּגַתְתָּה הַהְוָרָה עַל שְׁנִים חֹזָא וּלְקָלָל בּוֹה אֶת הַקְּרָבָה: (ט) מַקְנִיאָרָה וְשֵׁא, וּכְן מַזְבֵּחַ בְּבָאוֹר אַדְרָא"א: (ט) מַגְנִידָן: (ט) מַגְנִידָן אַחֲרִינָם: (ט) מַגְנִידָן.

134 הגולה בארץ

ה מריה נורה אל שט
כלב ריש כתיבת
ו גומbez בפרק ג
ו רבבים שט

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הלוות ראש חשנה בימן תקצב תקצג

ביורים ומוספים

רוחוק, וכן מי שרצה יכול להזינה את הברכה עד לאחר התפילה, וטיסים שמטחטר שהכל לפי האדם והמקומם).

וללמור בין החקיעות דמיושב לתקיעות דמעומד וכן בין החקיעות דמעומד, כتب הלקט יוסר (הלבות ראש השנה אות כ) שאן להסיח את הדעת עד סוף תקיעות דמעומד ואפילו לא למלמד תורה, חוץ מענין התקיעה. וכן כתוב בספר מקראי קודש (ים' טראים סי' ל), והויסף, שמיט מהרhor דבריו תורה מוחר [נאך דעת הגראי' נסי' מו סי' א]. ראה העטם בביבה' שם (עד' המהדורות). וכן דעת הגראי' קנייבסקי (אשי ישראלי פמיה הע' קסז), דעתת הרץ קרלייך (חות עני שם) שללמוד בפי הלכות תקיעת שופר מותר, ודבריהם אחרים בהרהור מותר, אך בפיו צ"ע.

(2) וכן היה מגהוג גראי' (מעשה רב אות ר) שלא לומר את הייחוי רצון' בין התקיעות, וכן הניגוג הרוקיא' במקומו (פסיקות וחוקות עמי סי'), אף והגראי' סולאוייצקי (תשבות והנתוגות ח"א סי' שdem) הבהיר שלא לומר את הייחוי רצון'. וכן נהג הגראי' קנייבסקי (ארחות רבו נ' חיב ע"מ קפמ), הגראי' אוישערקן (הליכות שלמה ראש השנה פ"ב ארחות הלכה דע' 62), והגראי' אלישיב (קובץ חסובות ח"א סי' ט). ובשות' מחת אליעזר (ח"א סי' עה) כתוב שלא לומר את הייחוי רצון' הלא, אך לא מטעם שכותב הריך החזים אלא מחמת שיש בהם חשש תשוכנות בcosaנות המלאכים, וכן כתוב בשות' הילקוט הגראוי (ס"ק א) והקעה המתה (על המתה אפרים, סי' ז) בתבו שו חומואה יתרה, וכן להקפיד מלהושך רק בתקיעות דמעומד שהם עיקר המזווה, ולא בתקיעות הננספהות לאחר התפילה חזון ממנהג בלבד, והויסף, שכונדונה שאן כי שוחחש לחומרת החוי אדם. וראה מה שבחנו לעיל (ס"ק הע' 25).

(3) וכן נשית השומנות תקיעת שופר, דעת הגראי' קנייבסקי (שרת רבבות אפרים ח"א סי' שצ) שצרכות להיזהר שלא להפסיק באמצעות השלושים תקיעות, ואף שמעירך הדין פטוזת.

ומ"מ דעת הגראי' אלישיב (שם) שכין שרבות אלפי ישראל הנגנים על קהל החסידים נהגים לומר את הייחוי רצון' המרפא בין כל סדר וסדר, וגם השעה' (ס"ק ט) כתוב כי אין למחות ביר האומרים, וכבר הורה וכן, לבן אף זהה פשוט שב ואל תעשה שרף [וכל אלה המכזיקים במנני הגראי' נהגים לא להפסיק בשום דבר בין הסדרים], מ"מ הנהגים להפסיק ביהיו רצון' או זדוניים נראה שאין למחות לא בז' חזקה ולא בקר דממה דקה.

[משנה ב ס"ק יג]

ראם שח' (25) וכו', קצרייך לחוור ולבקעה' (26).
(3) ואפילו אם שח תיבה אחת, כתוב לעיל (ס"י ח ס"ק לה) לענן השח בין הברכה לשיטת הטלית, שציר להזר ולברך, וראה מה שבחנו שם.

(4) ולקרות את התקיעה הראשונה להזקה, כתוב לעיל (ס"י תקפה ס"ק יח) בשם המג'א בשם השליה שיש להקרותה. אך בשעה' שב (ס"ק לא) כתוב שבמקרים שאין מנהג ידור, יותר טוב שלא לחקרות התקיעה ראשונה, כדי שלא יהיה הפסיק להמקרא.

ולענן לשוחות בשוטקה או לרמזו בעיניו ולקרוץ באבעותינו בגין התקיעה, כתוב לעיל (ס"י כה ס"ק בט) לענן הפסקה מן הברכה להקרותה, שאסור אף להפסיק בשוטקה אם תפילה של זר לתפילה של ראש, לרבות להכילה שלא לרמז בעיניו ולקרוץ באבעותינו. ולענן הפסקה בין ברכה לאכילה, כתוב הרומי'א לעיל (ס"י וו סי' א) שאין להפסיק וווער מכדי דיבורו, וראה מה שכתבנו במשניבר שם ס"ק יב ובסי' קסז ס"ק לד [זהאלף למיניה שלמה שם לט'ו] והגראי' אלישיב (קונטראס מצות הברכות עמי יט) שיכול לברכה מיה. והויסף המנחה יצחק (שם ח'ג) שלדוחות את ברכת אשר יציר' עד לאחר גמר כל התפילה לא כרא, וכן שכתב הביהיל לעיל (ס"י נא סי' דיה צרך) לענן ברכת אשר יציר' בין ברוך אמר' ליישתבה, שלא כדאי לדוחה לאחר התפילה פן יצטרך עוד פעם לנקביו ותחבלת הברכה. מיידך, בשות' אגרות משה (א"ח חד סי' יד) כתוב לענן תפילה ביום חול, שהוא חש

[משנה ב ס"ק ט]
ולא הצבורו' (27).

(8) ולהבריז בבית הכנסה קודם התקיעות שאסור להפסיק בדיור, בשיש חיש שחלק מהקהל לא ימנעו מלדבר גם לאחר מבן, וההכרזה רך וגרכות שיחפהו משוגגן למועדין, כתוב בש"ת אגרות משה (או"ח חי'ב סי' ל) שודאי שומר ואך חובה להזכיר וממנו שאסור לרבר, אף בשיש ספק על בל החקל אם ישמעו וימנעו מלדבר, שחרי יתרן שיקבלו זאת ולא ידברו, ומஸום הספק עלז'ה מנלהוכחים וללמודם את דרך הראויות, וראה מה שכתבנו לעיל (ס"י תקצ' סי').

[משנה ב ס"ק יא]

לתקיעות שטעה' (28) וכו', גמ' בין אסור להפסיק (29) ו(30) ואף לאחר התקיעות דמעומה, כתוב החוי ארט (כלל קמא ס"ט) שיש להפסיק שלא לזרב עד לאחר שלושים הוקולות שתוקען אחר חורת הש"ץ. והק' החאים (ס"ק יוו) הויסף, שהוא הדין במקומות שנונגים לתקיעות ארבעים (קצתו ההלכות המומייניות דיניט בהלתקיעות והר'ש דבלצקי (קצתו ההלכות המומייניות דיניט לתקיעות הע' טז) כתוב, שנוהגים להזר ולתקיעות אחר התפילה עד טומי קלות, יש להיזהר מלזרב עד אחורי התקיעות אלו). מיידך, הילקוט הגראוי (ס"ק א) והקעה המתה (על המתה אפרים, סי' ז) בתבו שו חומואה יתרה, וכן להקפיד מלהושך רק בתקיעות דמעומד שהם עיקר המזווה, ולא בתקיעות הננספהות לאחר התפילה חזון ממנהג בלבד, והויסף, שכונדונה שאן כי שוחחש לחומרת החוי אדם. וראה מה שבחנו לעיל (ס"ק הע' 25).

(10) וכן נשית השומנות תקיעת שופר, דעת הגראי' קנייבסקי (שרת רבבות אפרים ח"א סי' שצ) שצרכות להיזהר שלא להפסיק באמצעות השלושים תקיעות, ואף שמעירך הדין פטוזת.

[משנה ב ס"ק יב]

שי' לסת' קלח'ה לנט' ש' מאנע'ם' וכו', ולא יוציא בפירו' (31).
(11) וכן לומר תהלים, דעת הגראי' קרלייך (חוט שני ראש השנה עמי פ"ג) שמותה, וכן שבתב היסוד ושורש העבודה (שער האיתון פ"ד) שבעת שעש'ין מאיריך בכוונה עצמה ווב מעט בכוונה וכו' אין דעת מומורי תהלים בכוונה עצמה ווב מעט בכוונה וכו' אין דעת הגראי' אוישערקן (הליכות שלמה ראש השנה פ"ב ארחות הלכה הע' 64) שבזמנינו שבדרכן כל לא מארכאים כל בך ברגוניות, אין לההוא כן אלא יש להזכיר להפלית הש"ץ כראוי, וכן מובא בשם התר'י' קנייבסקי (ארחות רבו נ' ח'ב עמי קענ') שמי שיכול לשמעע את חורת הש"ץ אסור לו לומר תהלים, אלא צרייך לשמעע את תפילת החזון, וכן להוציא בקשות פטוזת באמצעות התפילה, דעת הגראי' קנייבסקי (אשי ישראלי פמיה הע' קעא) שומר ואן זה הפסיק.

ולענן עם החון את גנו'ת התפילה או לעונת' ברוך הוא ובברוך שמו על הברכות שבchorות הש"ץ, דעת הגראי' אוישערקן (שם) שומר ואין זה הפסיק.

וברכת אשר יציר' למי שהוצרק לנכביו באמצעות התפילה, כתבו בשות' מנתת יצחק (ח'ג סי' מה, וח'ג סי' מו אות ג) ובשות' שבט הלוי (חייה סי' טו אות ה), וכן דעת הגראי' אוישערקן (הליכות שלמה שם לט'ו) והגראי' אלישיב (קונטראס מצות עמי יט) שיכול לברכה מיה. והויסף המנחה יצחק (שם ח'ג) שלדוחות את ברכת אשר יציר' עד לאחר גמר כל התפילה לא כרא, וכן שכתב הביהיל לעיל (ס"י נא סי' דיה צרך) לענן ברכת אשר יציר' בין ברוך אמר' ליישתבה, שלא כדאי לדוחה לאחר התפילה פן יצטרך עוד פעם לנקביו ותחבלת הברכה. מיידך, בשות' אגרות משה (א"ח חד סי' יד) כתוב לענן תפילה ביום חול, שהוא חש



מילואים

38

שכתבנו שם שמשמע מומגיא (ס'ק ט), שעד שלוש שעות הקביה דין על פי מידת הרין, ולאחר שלוש שעות הקביה דין לפנים משורת הדין.]

שהיחיד לא יתפלל מוטף עד אחר שלוש שעות היום, כיוון שבשעות אלו הębאה דאת שולמו, ובנמא עיננו בידין ביהורומי יצערו, וראה

הלוות ראש השנה סימן תקצב תקצנ
המשר מעמוד 134

שנתנו ללחוג על הבימה בימי שנותנו אחר בריאות התורה.

סימן תקצג

אם הברכות והתקיעות מעכבות זו את זו

[ביה"ל ד"ה מעכבות]

לא אפער אפ' עתך מעתן⁽¹⁾ ובו, אבל תפארת צעקה יאמרא⁽²⁾.

- (1) אך מימי חביזה יכול להתפלל ליום מעש בקהל ורב והוא יהוזר אחריו מללה במילאה, וכמו שכתב בשעה'צ לבןין (ס"י תקדר ס"ק ג) שעודאי שייצא בבריך דוד חכמתה, וזה מה שבכתבו במשניב שם ס"ק ב.
- (2) ואיך בלא טעם זה, העדר הנגי'ש אלישוב (הערות ראש השנה לה, ב) שהרי בכל יום טוב יש חוויה של חפילה מוסוף בשבעי ברמות, אם כן גם ביום טוב של ראש השנה אף אם אין יותר יכול לקיים את החוויה המסתורית לוים וזה של מלכויות זכרונות ושופרות, מודע על כל פנים לא היה חייב להחפה'ל שבע ברכות בבלם זם טוב, וזה מה שבכתבו לעיל ס"י תקצא ס"ק ח. [הטמה אפרים (ס"א) אכן כתוב שמי שלא יודע את כל שלש הבוכות, מימי ערך להחפה'ל חפילה מוסוף הדינו להזדר אה פסוק המוטפק בתפלתו, ומוקם הוכחתם הוא ברכבת קוזחת הירוב כבמל מופכפי ובסעוטן].

ומשניב ס'ק טו) ב-**הנחתה** במגנזה אומרים לו נמאנן.
 (16) אכן, במקומות שנחט לחולק וחתת את התקינות דמיישב לאחר
 ותקינות מענדר לאחר או לחולק גם את הסדרים מלכיות לאחר
 וכחות לאחר, כתוב לעל (ס' תפקה ס'ק י) שיתעשו מנהיגים כי
 ישראל קדושים חם ומובהם את המגנות. ועתם נושא כתוב האל
 הממן (על המטה אפרים, ס'ק יב), שיש לנו גם ממש 'ברוב עם הדור
 מלך', וגם שלענין קרין החמיד מבארת הנימ (יום כ' א) שהרביה
 בחיטים ויעסוקו בעילאותו למובן משוב ברכב עם הזרת מלך.

(משנ"ב ס' ק עט) **ואינו ארך לעמך על הפיק'הו!**

(16) משמעות דבריו לכבודו שדורק אם יש בעל תוקע אחר אין עירך לתקוע על הבימה בחפילה מוסף. אכן, הדריך משה לעיל (ס"י תקהה אות א', שהוא מקור דבריו, ראה שע"ז ס' ק ב') בחב בסתם שלא ציריך לתקוע את התתקיות שעל סדר הברכות על הבימה נלא חילך בין אם החילך הבעל תונע או לא). וכן כתוב המשנה אפרים (ס' ט) שנוהגים שבתקיות שעל סדר הברכות המכרא והתקע עומדים במקומם. אך הוסיף, שבכעת מקומותות ונוחים שוגם התקיות אלו תוקעים על הבימה כדי שיידרו נשמעות היטב לבלב, ואו התרקע עליה על הבימה קודםushmanholeim מוסף, ועומד שם עד סוף החפילה והמכרא יכול לעמוד במקומו.

הלו^בות ראש הָשָׁנָה סִימָן תְּקַצֵּן תְּקַצֵּד תְּקַצֵּה המשן מעמוד סח

(ב) ולעתה הרומא שחולק וסביר ללהוציא ידי חובה את החוב שאינו יכול להחפכל, כתוב האגרי זילברשטיין (ספר זיבורן שיח תפללה עמי תרלד הע' 47) בשם הגאון אלשלש שמורה לו להחפכל במיזוז אונאך שכבר הופל ימיא ידי והובתו עברו חוליה כדי להוציאו ידי חובה תופילה מדין ערובות ומה שכתוב המשניב לעיל (כי קדר סיק א') שוק ששי' יכול להוציאו בתופילה היינו לשיטת דרשען. והסיף בשמו של שמיון בן אשכנז שורחא להוציא את חמרו בן ספרה, אוינו יכול להחפכל עבורי במיזוז כדי להוציאו, שהרי אם יתוחוק הבן ספרה ויזהה לו כי היה יטרך להחפכל בעצמה, לשטרו שונגה בחושיע שלוא ימיא ידי חובה, ונמנאי שם אשכני שהחפכל עבורי הופל תופילה מיותרת. אך, בספר פניו תפילה עמי' למ) היביא בשם הגורייש אלשלש ש愧ף לדעת הרומא יכול להוציא את תבירו ורק אם עירין לא התהפלל רלווי זה הווטיק שם (הע' מ). שודבי המשניב בס"י קדר המוכאיםليل הם גם לשנת הרומייא ובפרקה שכבר התהפלל.

שמצועה בו יותר מובלעחו, כתוב המטה אפרום (ס"י תקפה ס"י שאין בוה מעלה, בין שער המטה הילא בשמשת התקפה, וממלא אין חילוק אם שומע תקיעות של עצמו או של אחר, ובכעה המטה אין) כתוב, שלפי האחוריים הטוברים שאף שער המטה היה השמייה מ"מ גם התקינה היה חלק מהמוחזקה, מסתורם גם זה ימוצה בו יותר מובלעחו, ועוד שיתקע בעצמו ולא יצא על יד חברו. אולם, בהגחות לבושי מדרבי כתוב בדברי המטה אפרום מכוונים גם לפיו שניות אל, שאך לישitos עיר המטה היה השמייה, והמצוע שבתקיעה אינה אלא לתוכית השמייה והדא טפילה למצוות השמעות, וכן שער המטה לא שירך לומר מצועה בו יותר מובלעחו, מילא בר הדון גם לנכון החלק הבלתי שבעמאות.

מושבב סק ב]
גם לזרע עצמו בלחשׂ) וכיה. ולא עליידי שליחׂ) וכו', וכך הוה
שליט צברא).

